

бяхме го кръстили.

Между това, ние с Грабляшев продължавахме нашето неразривно дружене, и все повече затъвахме в литературни разговори, слушатели на които често биваха пойните птички из "Борисовата" градина /днес - "Парк на свободата"/. Интересът ни от "К'во да е" - за наша чест - постепенно се възмогваше към по-благородни сфери, в които възвеждахме духом и нашия "приятел по въздух" Ведбал. Бяхме убедени, че с него бихме представлявали една добра тройка за предприемане на по-сериозни литературни завоевания.

...Докато един ден в редакционната ^{поща} на "К'во да е" срещу псевдонимите ни имаше покана да посетиме редактора. Каква изненада! Каква чест! И каква надежда - да срещнем Ведбал! Редакторът, вече Айдемирски, не Едрев, ни посрещна с иронична усмивка, макар и той да беше млад човек, начинаещ студент. ^{Искаше да се запознае със всички} Той ни предаде речението си да ^{сътрудници.} ~~наисува~~ образите ни и да ги помести в "К'во да е", по случай една юбилейна годишнина на вестника.

- А Ведбал? - едновременно запитавме и двамата.

- Ведбал, да... Той е много даровит! Без него не ще може да мине ~~таблото~~, но още не се е обадил...

Неуловим.

~~След няколко седмици се появи в "К'во да е" /бр. 202, от март 1944 г./ първата обзави - "Ведбал...". Но кой без да сме успели да се убедим, че това е... и... взрхне в смехотворна карикатура... което... от... и на... един един поглед, - художникът беше неопитен.~~

Един ден "К'во да е" спря. Катастрофа. Преживяхме това събитие като... събитие. То надхвърляше рамките на делничните ни преживявания. Поболяха се душите ни. Мина седмица, втора - вестникът не излиза. Най-сетне се опътихме с Грабляшев към дома на редактора.

- Защо не излиза вестникът? Завинаги ли спря?

- Да, - промълви редакторът, също огорчен. - Няма сметка. Липства и хартия, война е... Изобщо, няма да излиза...

Нямало сметка! Как е възможно да няма сметка да излиза един вестник, в който пите... Ведбал, питеме ние... Който е купуван от нас още мокър, още от машината...

- Да събереме по някой лев и да помогнем, - осмелих се да предложа аз.

- Да, да, - подкрепи Сатирикът, и при това значително решение ръстът му се изви, сякаш още повече.